

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 138/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 a č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 a č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 30. júla 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 9 mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, bola 6. februára 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol 20. apríla 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 19. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 798/2005-22 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010 exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej

súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z I Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že *«... pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...».* V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že *„... z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného... zahájil konanie... na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania... o zastavení exekúcie...“.* Podľa názoru sťažovateľky *„... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru“.*

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva *„na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“* napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 a č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd zastavil už prebiehajúceho exekučné konanie bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-22 z 28. januára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-22 z 28. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 1. júla 2010, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 2. marca 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010 o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, odôvodnil najmä takto:

„Okresný súd napadnutým uznesením exekúciu pôvodne vedenú súdnym exekútorom JUDr. J. Ď. a neskôr na základe právoplatnej zmeny exekútora súdnym exekútorom JUDr. R. K. pod sp. zn. EX 1231/05 zastavil. Oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovy exekúcie vo výške 18,63 eur...

Okresný súd takto rozhodol v ďalšom procesnom postupe po tom, čo uznesením č. k. 11 Er 7988/2005-22 zo dňa 28.1.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.07.2010 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE 139/2010 –37 zo dňa 26.05.2010, vyhlásil exekúciu za neprípustnú...

Krajský súd ako súd odvolací, prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

V danom prípade exekučný súd pri rozhodovaní aplikoval ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Zvolil dvojfázový procesný postup, kedy dvomi samostatnými uzneseniami rozhodol najprv o neprípustnosti exekúcie (vyhlásil exekúciu za neprípustnú) a po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia ďalším uznesením exekúciu zastavil.

Odvolací súd k tomu uvádza, že v tomto štádiu konania neprináleží odvolaciemu súdu preskúmať už právoplatné rozhodnutie okresného súdu t.j. uznesenie č.k. 11 Er 798/05-22 zo dňa 28.01.2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, ktoré už prešlo štádiom odvolacieho konania...

Predmetom preskúmania odvolacím súdom po vecnej stránke v tomto odvolacom konaní je výrok uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie, avšak aj tu len z hľadiska uloženej povinnosti kto má platiť trovy exekúcie. O výške trov exekúcie súdneho exekútora JUDr. J. Ď. už bolo právoplatne rozhodnuté...

Ak za existujúceho stavu okresný súd uložil oprávnenému povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie s odkazom na uvedené ustanovenie Exekučného poriadku (§ 203 ods. 1) jeho rozhodnutie je správne.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010, ktorý svoje rozhodnutie v časti výroku týkajúceho sa trov exekúcie založil na § 203 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (Exekučný poriadok), podľa ktorého *„Ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie“*, a v časti výroku týkajúceho sa zastavenia exekučného konania na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, podľa ktorého *„Exekúciu súd zastaví ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“*, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 789/2005-22 z 28. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Krajský súd v uznesení č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 okrem iného uviedol, že: *„Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva... Z notárskej zápisnice vyplýva, že bola spísaná 06. 02. 2005, potom ako sa na notársky úrad dostavil Mgr. T. K., konajúci na základe plnej moci za povinného, ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, osvedčenia o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou... Splnomocnený advokát za povinného uznal dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 827,62 EUR...“*

Uznať dlh alebo záväzok je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Z citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno ním disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný

potom v tom čase nemohol ani realizovať svoje právo uznať dlh alebo ho neuznať. Z tohto dôvodu potom nemohol povinný splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na uvedené právo...

Notársku zápisnicu je možno vykonať len vtedy, ak je vykonateľná po materiálnej stránke...

V predmetnom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného. Z toho dôvodu, ako vyplýva z vyššie uvedeného, notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu, ako na spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP. Krajský súd mal za to, že zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 OZ je absolútne neplatná.“

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uznesení č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie

núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórnych dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 789/2005-22 z 28. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 139/2010-37 z 26. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky o uložení jej povinnosti uhradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi s odkazom na § 203 ods. 1 Exekučného poriadku podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie, uznesením okresného súdu č. k. 11 Er 789/2005-43 z 23. júla 2010, ktoré krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 potvrdil, ústavný súd uvádza, že v okolnosti prípadu vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v uznesení krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 týkajúce sa povinnosti platiť trovy exekučného konania a možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010 a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010

Sťažovateľka sa tiež domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 308/2010-52 z 15. decembra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 798/2005-43 z 23. júla 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal

opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011